

[Justitsministeren.]

forskrifter vedrørende kampen skal efterkommes. I tilslutning hertil har sundhedsstyrelsen udfærdiget en instruks om, hvad den pågældende stævneløge skal påse.

Cirkulæret af 1956 afløste et cirkulære fra 1924. Forinden de nye bestemmelser blev udfærdiget, var spørgsmålet om forbud mod professionelle boksekampe genstand for forhandling mellem justitsministeriet og sundhedsstyrelsen. Efter sundhedsstyrelsens opfattelse var der imidlertid ikke i de indtil da foretagne videnskabelige undersøgelser tilstrækkeligt grundlag for et fuldstændigt forbud, og man nøjedes derfor med at skærpe de gældende kontrolbestemmelser. Herved spillede det også en rolle, at det ved en undersøgelse, som justitsministeriet iværksatte, blev oplyst, at ingen af vore nabolande havde forbud mod professionel boksning.

Personlig har jeg sympati for tanken om at forbyde professionelle boksekampe, og vi vil i justitsministeriet nu tage spørgsmålet op til fornyet overvejelse. Der er dog en række problemer, der må indgå i overvejelserne, f. eks. om et eventuelt forbud også bør omfatte amatørboksning, der erfaringsmæssigt kan indebære en betydelig risiko for sine udøvere.

Hvis resultatet af vore overvejelser peger imod, at spørgsmålet bør søges løst gennem et forbud, vil jeg til sin tid rejse problemet over for regeringen. Jeg vil dog straks sige, at en afgørelse ikke kan ventes i indeværende folketingsår.

Sinnbeck: Jeg takker den højtærede justitsminister for svaret og ikke mindst for, at ministeren understregede, at han selv har sympati for tanken.

Jeg erkender fuldt ud, at det er et problem, der bør undersøges, og navnlig understreger jeg, at det er rimeligt, at der foretages en undersøgelse af forskellen mellem disse former for boksning: professionel boksning og amatørboksning. Jeg kan derfor sige, at jeg med interesse vil afvente det resultat, den højtærede minister kommer til.

Jeg tillader mig at tilføje, at skulle det gå sådan, at den højtærede minister kommer til det resultat, at der ikke skal være forbud, påtænker jeg på ny at rejse spørgsmålet ved at fremsætte et lovforslag derom i folke-

tinget, således at folketingets medlemmer kan få lejlighed til at tage stilling til det.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg synes da, det ville være naturligt, at det ærede medlem afventede resultatet af undersøgelsen. Det var vel ikke utænkeligt, at undersøgelsesresultatet kunne påvirke det ærede medlem, der jo er kendt som et tænkende væsen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *H. C. Toft* til landbrugsministeren:

„Hvorfor har landbrugsministeren ikke foranlediget optagelse af forhandlinger med Sverige med det formål at Danmark får et større beløb end hidtil af de øgede svenske importafgifter, når EFTA-aftalerne giver adgang hertil?“

H. C. Toft: Da folketinget godkendte traktaten om den europæiske frihandels-sammenslutning, indgik heri visse sær-aftaler, truffet mellem Danmark og nogle af EFTA-landene vedrørende landbrugsvarerne. En af disse sær-aftaler er truffet med Sverige. Denne aftale indebærer, at Danmark af opkrævede importafgifter i Sverige skal have en andel på 10 mill. sv. kr., svarende til ca. 13 mill. d. kr. pr. år. Men aftalen indeholder tillige adgang til, at der, såfremt det svenske importbeskyttelses-niveau forskydes, optages forhandlinger med det formål at tilpasse det beløb, som Danmark skal have af de svenske importafgifter, til det nye niveau.

Da man fastsatte beløbet på 10 mill. sv. kr., var det på basis af den hidtidige svenske import af de omhandlede landbrugsvarer og det dagældende svenske beskyttelses-niveau. I tiden siden 1. januar 1961 er der sket en stadig forøgelse af de svenske importafgifter, der ikke kan andet end skade det økonomiske resultat for Danmark, ligesom man må forvente, at de høje priser, der fremkommer for de svenske forbrugere, vil bevirke en nedsættelse i forbruget og dermed en nedgang i Danmarks afsætningsmuligheder.

Afgiften udgjorde pr. 1. januar 1961 133 sv. øre pr. kg. Efter den sidste forhøjelse, i sidste uge, udgør den nu 226 sv. øre,